

Msgr Eö:dőgh-el egy hajón ér-
keztem Amerikába 1911 szeptem-
berében. A Pannónián. Hajónk a
fiumei kikötőből indult. . . . Lát-
tuk egymás könnyes bucsuzását a
magyar hazától; a 21-napos ten-
geri ut öröme, vihara egyformán
összeterelt minket a Cunard hajó
többi magyar kivándorlóival; New
York felhőkarcolóin egy korláthoz
támaszkodva csodálkoztunk el és
egy fedél alatt töltöttük az első a-
merikai éjszakánkat, . . . mintha
már akkor egy utat jelölt volna ki
számunkra a végzet az amerikás
magyar élet "idegenében." És az-
tán, (vagy tizenöt év után,) a "re-
vizíós bánatok és küzdelmek ide-
jén," közel egyezer amerikai ma-
gyar intézmény követsége szava-
zott bennünket össze egy munká-
ra, a magyar hazát ért végzetes
csonkitások revíziójáért.

És . . . mindezen kívül is temér-
dek ok volt arra, hogy erre a szo-
muru hirre a szívem megbénuljon.
Ugy bénuljon meg, hogy még i-
rásban sem tudjak szóhoz jutni a
szomoru hír első óráiban. Elém
peregnek találkozásaink hosszú so-
rának jelenetei a toledói plébá-
nia ékes, koronás szobáival; temp-
lomának művészi képeivel, amiket
Linek mester festett meg a szent-
istváni emlékek ragyogó színeivel;
a képek felszentelése az ő rajon-
gó híveivel és — sok-sok más em-
lék meleg atmoszférájával a tó-
parti nyaraló 'hármagánya' a-
miben, kettőnk mellett, jó cim-
borám és kollegám, Farkas Géza
dr. hallgatta az Erie napesti só-
hajtásait és a robinok kedves ja-
jongásait. Hányszor jöttem el Tő-
le azzal az érzéssel, hogy hijába
minden, . . . egyikünk sincs itthon
itt és, ha az ember másutt él, mint
ahol lakik, — az nagyon szomoru.

